

PRINS PIPI OG FRØKEN TITI.

Farceoperette i 1 Akt ved Erik Bøgh.

(1871. Kasino.)

Offenbach.
(L'île Tulipatan.)

I. **Allegro.**

f *tr* *p* *Titi.*

Ha, hvil-ken Fryd at hø-re
Büs-ser-ne knal-de, Hunde - ne hal-se og Jæ-ger-hor-net skral-de! Ör-nen fra Luf-ten for mit
Skud maat-te fal-de, Ba-re et Plaf! Og jeg traf den til Straf. *fz* Lyst u - den Ma - ge!
Jeg kunde ja - ge Nat - ter og Da - ge Hur - ra, hu hej! Men sid - de in - de,
væ - ve og vin - de, strik - ke og spin - de, Nej! Tak for mig! Lad Skik og Brug kun

ku-jo-ne-re de Smaa, der skab-tes til at sy! Men jeg vil mig e-man-ci-pe-re og

jub-le höjt i vil-de-ne Sky! Ja Ha, hvilken Fryd at hö-re Büsser-ne knalde,

Hun-de-ne hal-se og Jæ-ger-hornet skral-de, selv Ör-nen fra Sky-en for mit Skud maat-te fal-de

„Plaf”og den vin-ge-de Rö-ver jeg traf, plaf plif plaf plaf plif plaf plaf plif plaf, jo jeg traf.Plafplif

plaf, jo jo jeg traf, jeg traf, plaf plif plaf jo jeg traf, jo jeg traf, jo jeg traf!

Allegretto.

Kejseren.

Offenbach.
L'île Tulipatan.

II.

1. Man-ge Tak! Det - te er en Løn, som er mig o - ver-maa-de kær! Mængden,
2. Tænk de har sagt, jeg var u - hel - dig som Ge - mal - en saa - dan Mand! - ja saa -

ak den er saa u - skøn - som i den sid - ste Tid i - sær, Skönt jeg jo til Punkt og Prik - ke er som
gar, at jeg var drik - fæl - dig, jeg der al - drig smager Vand! At jeg, hvergang No - get hæn - der, hjæl - per

Kej - ser paa min Plads, har det vist sig, at jeg ik - ke er A - vi - ser - ne til - pas. Jeg li - der
mig med hans For - stand - O de Æn - der, o de Æn - der! Har I hørt en vær - re And? Nej stem kun

ej, at de om mig hver Dag ud - sen - der saa - kald - te „Æn - der“ for, rent ud sagt, trods al min
i, og staa mig bi! Saa vil vi prø - ve at o - ver - dø - ve paa sam - me Maal det he - le

Magt jeg af - fi - ce - res og ge - ne - res følt af de - res: Rap rap rap rap rap rap
Skraal fra An - de - dammen. Syng i Gammen Al - le - sammen: Rap rap rap rap rap rap

IV. *Allegretto.* *Titi.* *Armedé Artus.*

dol.

1. O hvor jeg gjer-ne vil-de væ-re Her-re! det har jeg
 2. Og naar jeg traad-te ind i Æg-te - stan-den med den, til

ön-sket mig saa tidt, saa tidt! Saa lod jeg ej mit Hjer-te in-de-spær-re somnu, men tænkte højt og tal-te
 hvem jeg Haand og Hjer-te gav, saa skulde Al-le se, at jeg var Manden men In-gen skulde se mig spille

frit. Jeg skulde al-drig smig-re smuk-ke Pi-ger og si-den smi-le bag de-res Ryg, Jeg skulde
 Gnav. Jeg skulde al-drig med min Ko - ne ki - ves men vi-se Spot-ter-ne at der kan end-nu i

si-ge dem, hvad In-gen si - ger en Da-me, selv om hun er noksaa styg, min he - le Kjærlig-hed jeg vil - de
 vo-re slem-me Da-ge gi - ves en rig-tig ex - em-pla-risk Æg-te - mand det tror jeg nu som Da-me, men des-

gi - ve til En og al-drig de - le den med Fler_ Ja det er vist og sandt, jeg skul-de
 vær - re jeg skal be - tro Dem, hvad jeg frygter mest: naar jeg først blev for-vand - let til en

bli-ve en gan-ske u - sædvan-lig Ka-va - ler. *mf*
 Her-re, saa blev jeg vist som Herrer-ne er flest.

Allegretto.

Auber.
(Brama og Bajaderen.)

V.

Titi. 1. Min el - ske - de Pi - pi! Min el - ské - de Ti - ti! Mit Hjer - te ej - er
2. Ak Fri - stel - sen er svær. *T.* Ja her er den for svær. *P.* Din Död gik mig for

P. De! Mit Hjer - te ej - er nær. *T.* Ja dö er ik - ke værd! *T.* Giv De - res nu til mig! Ja giv det kun til kjær. *T.* Saa kjær, saa kjær, saa

T. mig! Jeg döer, hvis jeg faar kjær. *P.* Saa tag min Haand! Se *T.* Nej! - Ja det for - sik - rer her. *P.* Ej kan jo In - gen fra mit Ord jeg

for - dre og vi - ger, stol hvad De mig be - tror, hö - rer jeg ef - ter Or - dre, som kun paa Din Pi - pi! Hvad nu Al - ver - den si - ger, Din

Begge.

det var sandt hvert er jeg min Ti - ti! *T.* Mer kan jo In - gen for - dre og hvad De mig be - Ord! 1. *P.* Mer kan Pa - pa ej skjönt maa - ske De *P.* Ej fra mit Ord jeg vi - ger. Stol kun paa Din Pi - *T.* Ej fra mit Ord jeg vi - ger. Stol kun paa Din Ti -

tror, hö - rer jeg ef - ter Or - dre, som det var sandt hvert Ord!
tror, at jeg kun ad - lüd Or - dre, var det dog sandt hvert Ord!
pi! Hvad nu Al - ver - den si - ger, Din er jeg, min Ti - til!
ti! Hvad nu Al - ver - den si - ger, Din er jeg, min Pi - pi!

fz *D.C.*

VI. *Andantino.*
Pipi. Méhul. „Une folie.“

Lil - le Gud A - mors kæl - ne Røst mig lo - ve - de nys en kær - lig Ma - ge, Hvad faar jeg
Drømmen, der svandtsaa lys, saa sød, skal Hjer - te med Hjer - te sanmen - bin de, Hvad der end

nu til Bod og Trøst, naar Løftet han ta - ger til - ba - ge? Jeg el - ske en
sker, hun til min Død skal bli - ve min bedste Ven - in - de. Ven - ska - bet jo

An - den, ak nej! Kun hende, kun hen - de, kun hen - de, kun hen - de for e - vig
det staar os frit! Det er ik - ke me - get men det er dog lidt, det er ej

Jeg har kaa - ret mig for e - vigt Jeg har kaa - ret mig for e - vigt
me - get men dog lidt, det er ej me - get men dog lidt, for e - vigt
det er dog

rit *a tempo.* D.C.

Jeg har kaa - ret mig. Jeg har kaa - ret mig.
lidt! Ja det er lidt. lidt.

VII. Moderato *f* *Titi.* *Pipi.* Luise Puget. *Pipi.*

Hvil-ket Tryl-le-ri det er Dig Pipi? Ser jeg

Titi. *Pipi.* *T.*

ret er De... Nej jeg var Ti-ti Men for klar mig: Sker her Mi rak-ler mer? Som Du

P.

ser, nu er jeg Ka-va-ler! Spot mig ej, thi jeg er jo din Li-ge kun en

T.

bly og sky og frygtsom Pi-ge! Stol paa mig! fra Dig jeg skal ej vi-ge; jeg er

P. *rall.* *T.* *Pa tempo.*

Mand og hol-der Stand. Men, hvor dan? Hvor-dan? Ih som din Mand! Lyk-ken

ræk-ke-de Haand til beg-ge de stak-kels Gjakke-de og For-skrække-de. Nu tør kjække de Bryst ved

cresc. *3* Bryst, om Nogen har Lyst, prø-ve en Dyst mod al In-tri-ge og si-ge med *f*

rall. *a tempo.* *Begge.* jub - lende Rüst: Lyk-ken ræk-ke-de Haand til beg-ge de stakkels Gjakke-de og For-

skrækkede. Nu af-læg-ge de paa A-mors Bud som Puppe det Skrud, der hid-til dem dækkede, *Allegro.*

gla-de og kække de sa-ligt op-vække-de Psy-ker ud-stræk-ke de fri-e u-stæk-ke de

Vin-ger og svin-ger i Ver-den sig ud som Brud-gom og Brud, som

Brud-gom og Brud, som Brud-gom og Brud, som Brud-gom og Brud. *rit.* *f*

VIII. *Kejseren.*

I den Strømmen In-gen skjön-ne Stad Ve-ne-dig le-ve-de en Gang et Par. Pie-tro
steg med de-res Kva-ler Tor-vet blev en Sø af Graad. Al-le
kun-de nu und-være Gon-dol-je-re el-ler Baad. Ej en

og Gra-ciel-la hed de, Gon-dol-je-re Pie-tro var. Ti-mands raad var Pi-gens
Ga-der blev Ka-na-ler, Al-le maat-te bru-ge Baad. End-nu sta-dig i Ve-
Gang den gam-le sæ-re æ-re-kæ-re Ti-mands raad. Han for Pie-tro tog sin

Fa-der, de-res El-skov han for-böd. Gen-nem al-le By-ens Ga-der de-res
ne-dig om i Ga-der-ne man-ror. Har De væ-ret der saa ved De, det er
Hat a' gav ham Pi-gen, tænk en-gang! Ja han gav en stor Re-gat-ta, hvor de

2den Gang Kor.

Taa-rer sandt hvert Al-le flüd. Ord. sang. La la la la la la la

Gyng kun, gyng kun i Gon-do-len la la la la la la la Syng kun, syng kun

Bar-ka-ro-len. Syng kun Bar-ka-ro-len tra la la